

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 128 0 P 039842 24 GŽ
Novi Travnik, 01.10.2024. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija: Aida Pezer-Alić, kao predsjednica vijeća, Begović Senad i Mirjana Grubešić, kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužitelja M.P., ulica ... , J. , zastupan preko punomoćnika Adisa Ribić, advokata iz Travnika, protiv tuženog I.H. iz J., ulica ... , zastupan preko punomoćnika Harisa Kaniže, advokata iz Travnika, radi raskida ugovora o doživotnom izdržavanju, v.sp. 15.000,00 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Jajcu broj: 128 0 P 039842 23 P od 18.12.2023.godine, u sjednici vijeća održanoj dana 01.10.2024. godine donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba tužitelja se odbija kao neosnovana i presuda Općinskog suda u Jajcu broj: 128 0 P 039842 23 P od 18.12.2023.godine se potvrđuje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom odbijen je tužitelj sa tužbenim zahtjevom kojim se traži raskid ugovora o doživotnom izdržavanju sačinjen po notaru Ivanu Šariću sačinjen u Gornjem Vakufu/Uskoplje u ulici Branitelja domovine b.b., broj ugovora OPU-IP 322/09 od 25.08.2009. godine zaključen između tužitelja i pokojne D.P. kao primaoca izdržavanja i tuženog kao davaoca izdržavanja, zbog neispunjenja ugovornih obaveza izdržavanja od strane tuženog, pa se poništavaju sve posljedice ugovora. Istom presudom odbijen je tužitelj sa tužbenim zahtjevom kojim se traži raskid ugovora o doživotnom izdržavanju sačinjen po notaru Zaimu Topaloviću sa sjedištem u Jajcu u ulici Zmaja od Bosne 1, broj ugovora OPU-IP 39/2016 od 16.02.2016. godine zaključen između tužitelja kao primaoca izdržavanja i tuženog kao davaoca izdržavanja zbog neispunjenja ugovornih obaveza izdržavanja od strane tuženog, pa se poništavaju sve pravne posljedice ugovora. Presudom je obavezan tužitelj da tuženom nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.527,20 KM, a preko dosuđenog iznosa troškova parničnog postupka tuženi se odbija (odbija se za iznos od 842, 40 KM).

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj iz svih razloga propisanih čl. 208.stav 1.Zakona o parničnom postupku sa prijedlogom da se žalba uvaži, i predmet vrati na ponovni postupak. Navodi da prvostepeni sud nije u osporenoj presudi izvršio pravilnu analizu izvedenih materijalnih i subjektivnih dokaza niti su dovedeni u vezi jedni sa drugima, te u žalbi daje svoju analizu dokaza koje su stranke izvele, te zaključuje da su bili ispunjeni uvjeti da se predmetni ugovori o doživotnom izdržavanju raskinu. U žalbi posebno ističe da je tužitelj bio materijalno zbrinut i da je sebi mogao osigurati hranu, odjeću i obuću, ogrijev i ostale svakodnevne potrepštine, a niti jedan saslušani svjedok nije iznio konkretna saznanja o vidovima izdržavanja tuženog prema tužitelju, te da su svi svjedoci naveli da su se

tužitelj i tuženi međusobno slagali i pomagali. Također ističe da ni materijalni dokazi koji se odnose na liječenje tužitelja i njegove supruge ne dokazuju da je tuženi njegovao tužitelja i da mu je osigurao lijekove i liječenje u zdravstvenim ustanovama, te da shodno tome tuženi nije ispunio svoje obaveze iz ugovora

Pošto je ispitao prvostepenu presudu na osnovu odredbe člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH” broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15- u daljem dijelu teksta: ZPP), drugostepeni sud je zaključio sljedeće:

Žalba nije osnovana.

Prvostepeni sud je na osnovu dokaza koje su stranke u toku postupka predložile i izvele, pravilno utvrdio sve relevantne činjenice na koje je pravilno primijenio materijalno pravo, te je donio ispravnu odluku kada je u cijelosti odbio tužbeni zahtjev tužitelja.

Za svoju odluku prvostepeni sud je naveo jasne, potpune i logične razloge koji kao takvi proizilaze iz provedenih dokaza ocjenjenih na način kako to predviđa odredba čl. 8. ZPP-a.

Neosnovani su žalbeni navodi tužitelja da tuženi nije dokazao da je ispunio svoje obaveze iz zaključenih ugovora o doživotnom izdržavanju, te da sud nije pravilno cijenio dokaze tužitelja čime je povrijedio odredbe člana 7., 8. i 123 ZPP-a. Naime, i tužitelj i tuženi su u toku postupka tvrdili da tužitelj ima dovoljno sredstava za život kako bi mogao sam sebe izdržavati i da to među strankama u suštini i nije bilo sporno. Ali zakonski izraz „ne izvršava svoje obaveze“ treba sagledavati u sveukupnosti svih obaveza, a ne u vidu jednog njihovog dijela pa makar to u datoj situaciji bio dio koji se odnosi na obezbjeđenje hrane, odjeće i obuče, a kako to u svojoj žalbi navodi tužitelj. (U tom smislu i odluka Vrhovnog suda F BiH br. 43 0 P 024899 12 Rev od 26.09.2013. godine). Naime, sama aleatornost zaključenog ugovora o doživotnom izdržavanju upućuje na to da se u pojedinim periodima trajanja ugovora ne ispunjavaju striktno sve obaveze iz ugovora, jer za to ne postoji potreba u određenom periodu, te činjenica da su tužitelj i njegova supruga bili bolesni i da im je tuženi u datom periodu pružao zdravstvenu njegu i omogućio im liječenje u raznim zdravstvenim ustanovama (a što potvrđuje i sam tužitelj u svome iskazu kad je saslušan kao parnična stranka) upućuje na to da je tuženi ispunjavao svoje ugovorne obaveze. Nadalje i sama činjenica da je P.D. preminula 2015. godine, a da su parnične stranke odmah sačinile drugi ugovor koji su zaključile 2016. godine, dokazuje činjenicu da su obaveze tuženog iz ugovora 2009. godine (u kojem je i tužitelj bio primalac izdržavanja) ispunjavane uredno i da je tužitelj bio zadovoljan sa načinom ispunjenja obaveza kako prema umroj D. tako i prema njemu samome. Pri tom treba imati u vidu da tužitelj kao zakonski nasljednik svoje supruge D. nije bio pasivno legitimisan da traži raskid ugovora o doživotnom broj OPU-IP 322/09 od 25.08.2009. godine u dijelu u kojem je zaključen između tuženog i pokojne D.P. , jer raskid ugovora o doživotnom izdržavanju zbog neizvršavanja obaveza može tražiti samo primalac izdržavanja. (U tom smislu i odluke Vrhovnog suda F BiH broj 65 0 P 040041 11 Rev od 05.04.2012. godine i broj Rev-241/01 od 19.11.2003. godine).

Nadalje tužitelj nije ni na koji način nije dokazao (član 126. ZPP-a) svoje navode iz prvostepenog postupka i žalbe da ga je tuženi htio smoriti, da ga je izdao, da mu je

njegov brat Đ. prijetio, da je tužitelj bio nezadovoljan angažmanom tuženog u politici i sl., dok su saslušani svjedoci uglavnom svjedočili o dobrim odnosima tužitelja i tuženog (tužitelj je tuženom tetak a umrla D. tetka) i njegovom pomaganju tužitelju i njegovoj supruzi, a svjedoci koje je predložio tužitelj tj. J.J. , N.P. , su više svjedočili o ličnosti samog tužitelja, njegovim ljudskim kvalitetima i njegovom dobrom imovinskom stanju, a ne o neizvršavanju obaveza tuženog. Dakle, navodi tužitelja da je prvostepeni sud selektivno cijenio dokaze tužitelja i tuženog su neosnovani, te je prvostepeni sud pravilno primijenio odredbe člana 7., 8. i 123. ZPP-a, kao i odredbe člana 146. i 152. Zakona o nasljeđivanju F BiH (Sl. Novine F BiH 80/14). Također obrazloženje prvostepene presude zadovoljava standarde iz člana 191. st. 4 ZPP-a i člana 6. stav 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda,

Ostale žalbene navode ovaj sud nije cijenio iz razloga propisanih članom 231. Zakona o parničnom postupku.

Na osnovu iznesenog a u skladu sa članom 226. Zakona o parničnom postupku F BiH, valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi.

Predsjednica vijeća